

HOMMAGE À BAUDELAIRE

Idős nénik állnak egy asztal
körül, az asztal sem egy mai
darab, csipketerítőjével
vagy abroszával, melyről régi
albatroszélményem támad fel
haldokló elmémbe, magában,
elszigetelten összes egyéb
élményemtől. Szóismétlésnek
hathat, de ott támadt először
merevedésem, hullája, vagy
teteme láttán egy madárnak,
hol felszedni készültek hajó-
padlónkat. Nyomtam az ágyat még
aznap, s anyámra rá se néztem.

EGY KINCSTÁRI NÉVRE

Oldalra néztem, s ahogy nézem,
hát elkezd Caspar zsugorodni,
zsugorodni, becsavarodni,
hogy idomítanom kell hozzá
a szemem, forgatnom, úgy értem,
végül parányi csigaházát
észlelem már csak az aszfalton,
s ahogy nyújtózkódna kifelé
belőle szörnyen, hasztalanul,
szolongathatom épp a nevére,
elbizonytalanodóban, mert
mit tudok én a valóságban
felőle, hogy mire hallgatott,
míg össze nem roppant itt nekem.